

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Vlavers, s.r.o.**, IČ 05548454
sídlem Slavomírova 1101, Staré Město

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/12, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2021, č. j. 758/1.30/21-4

takto:

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 6. 5. 2021, č. j. 758/1.30/21-4 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 17. 6. 2021 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označené ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku, kterým bylo (mimo změny číselného označení výroku) zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 25. 11. 2020, č. j. 22295/9.30/20-11, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 140

odst. 1 písmeno g) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tím, že zastřeně zprostředkoval zaměstnání podle ust. § 5 písmeno g) tohoto zákona, kdy pronajal pracovní sílu v podobě celkem 12 pracovníků, kdy tyto dočasně přidělil (v období od 1. 3. 2019 do 12. 6. 2019) k výkonu práce spočívající ve výkonu prací operátora výroby ke společnosti výrobní družstvo KOVOPLAST, IČ 49974084, na pracoviště na adrese Nádražní 32/41, 693 01 Hustopeče, bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, čímž bylo porušeno ust. § 14 odst. 3 písmeno b) v návaznosti na ust. § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a tím žalobce nedodržel podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle ust. § 14 odst. 1 písmeno b) zákona o zaměstnanosti. Žalobci byla za uvedený přestupek uložena postupem podle ust. § 140 odst. 4 písmeno f) zákona o zaměstnanosti pokuta ve výši 420 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že v dané věci nebyla naplněna zásada materiální pravdy, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, žalobcem navržené důkazy nebyly provedeny. Žalovaný se nevypořádal beze zbytku s námitkami žalobce, bezdůvodně odmítl vyslechnout žalobcem navrhované svědky a učiněné závěry jsou v rozporu s písemnými podklady i s vyjádřením osob poskytujících součinnost. V závěrech správních orgánů se objevují podstatné nelogičnosti mířící zcela v neprospěch žalobce. Žalovaný se nevypořádal ani s návrhy na provedení důkazů reklamačním protokolem, pokud by jej hodnotil, musel by dojít k závěru, že žalobce nepronajímal pracovní sílu, ale zhotovoval výrobním družstvem KOVOPLAST objednané dílo. Žalobce vždy věděl specifikaci a určitost tohoto díla, a to vzhledem k situaci, kdy vlastnil formu - přípravek, ze kterého dílo vzniklo. Rovněž přílohy k fakturám a přesná specifikaci ke každé objednávce prokazuje tvrzení žalobce. Každá objednávka vždy vznikla na základě rámcové smlouvy s přílohou s přesnou specifikací výrobků. Vina nebyla v rámci předmětné řízení žalobci přímo prokázána, je tedy zcela nesprávný závěr o spáchání přestupků. Jednotlivé výrobky vyrobené žalobcem byly označeny jedinečnými identifikátory tak, aby je bylo možné odlišit od ostatních výrobků, které předmětem smlouvy o dílo nebyly. Žalovaný nedodržel ani taxativně stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Žalobce dále namítal, že jeho zaměstnanci nikdy nepracovali na pracovišti na adrese Nádražní 32/41, 693 01 Hustopeče, žalobci tato adresa nic neříká.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

3. Žalovaný s ohledem na obdobnost námitek žalobních, odvolacích a námitek uplatňovaných žalobcem v průběhu správního řízení odkázal jak na své žalobou napadené rozhodnutí, tak na předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, které s ním tvoří jeden celek. Na skutkovém a právním posouzení věci žalovaný setrval a doplnil že námitky a argumentace žalobce byly vypořádány. Skutečnost, že závěry z nich učiněné správními orgány jsou odlišné od názoru žalobce nezakládá sama o sobě nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal s žalobcem předloženými důkazy. Nesprávnost označení pracoviště je zjevnou chybou. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku s uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Pokud žalovaný ve vyjádření tvrdí, že ani reklamační protokoly a faktury nejsou způsobily vyvrátit prokázaný závěr o „zhotovení díla“, nechť

tvrdí a řádně vysvětlí, proč tyto důkazy nejsou způsobilé žalobcovo tvrzení vyvrátit, z jakého důvodu a jak k tomuto závěru žalovaný dospěl.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

5. V rámci nařízeného jednání soud ověřil, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že ke spáchání přestupku nemělo dojít na adrese Nádražní 32/41, 693 01 Hustopeče. K dotazu soudu zástupce žalovaného uvedl, že v předmětné věci nebylo vydáno žádné opravné rozhodnutí. Zástupce účastníků setrvali na svých procesních stanoviscích, zástupce žalobce uvedl, že pracovníci žalobce vyráběli zcela odlišné výrobky než ostatní zaměstnanci družstva KOVOPLAST, přičemž tyto odlišné výrobky demonstroval (předložil k nahlédnutí).

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně se nejprve zaměřil na ty části žalobních námitek tvrdících vady řízení. Zjistil přitom následující skutečnosti.
7. Nejvýznamnější vadou je uvedení nesprávného místa spáchání přestupku ve výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí, kdy namísto správné adresy Závodní 1057, 687 25 Hluk je uvedena adresa Nádražní 32/41, 693 01 Hustopeče (tento nesprávný údaj je uveden i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného).
8. Podle ust. § 93 odst. 1 písmeno a) zákona číslo 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
9. Již z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 vyplývá, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (stejně jako zde o přestupku) musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sekciované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá; jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek; z těchto důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu (stejně jako o přestupku) musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedení jiných skutečností, již je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení.
10. Stejná situace nastává i v případě, pokud uvedení místa spáchání přestupku je zcela mimoběžné se skutečným místem jeho spáchání. Nahlédnutím do veřejně přístupných zdrojů soud zjistil značnou vzdálenost obou citovaných míst, silniční spojení čítá cca 73 km. V dané věci je tedy nemyslitelné například použití judikatury týkající se dostatečnosti vymezení místa v rámci dopravního přestupku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37). Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se jedná o zjevnou vadu, nicméně opravné rozhodnutí v tomto směru vydáno nebylo a žalovaný špatný údaj zopakoval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedení naprosto nesouvisejícího místa spáchání přestupku je podstatnou vadou ve výrokové části

prvostupňového správního rozhodnutí, které tvoří s žalobou napadeným rozhodnutím jeden celek.

11. Navíc prvostupňové správní rozhodnutí obsahuje podstatný rozpor výrokové části s odůvodněním, přičemž tento rozpor žalovaným odstraněn nebyl, naopak pokračuje citováním výrokové části prvostupňového rozhodnutí v odůvodnění odvolacího rozhodnutí (podstatný rozpor výroku s odůvodněním způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost).
12. Podle ust. § 68 odst. 3 věta první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. Soud dále porovnáním obsahu procesních podání žalobce a ostatního obsahu správní dokumentace zjistil, že se prvostupňový správní orgán řádně nezabýval námitkami týkajícími se žalobcem poukazovaných listin Specifikace prací na základě smlouvy o dílo (tyto listiny byly provedeny prvostupňovým správním orgánem k důkazu), žalovaný se k odvolací námitce týkající se specifikací objednávek rovněž těmito nezabýval. Žalovaný se dále zcela nedostatečným způsobem zabýval odvolacími námitkami žalobce týkajícími se reklamačních protokolů k žalobcem vyráběným výrobkům a fakturou za vystavení reklamačního protokolu. Uvedené důkazy žalobce přiložil ke svému odvolání vůči rozhodnutí prvostupňovému správnímu orgánu a argumentoval jejich existencí ve smyslu narušení závěrů správních orgánů ve vztahu ke dvěma judikaturou dovozeným podstatným pilířům rozdílu mezi pronájmem zaměstnanců jiné osobě (zastřené zprostředkování zaměstnání) a zhotovením díla (smlouva o dílo). Z žalovaným správně uvedené judikatury vyplývá (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014 – 28), že pro rozlišení pronájmu zaměstnanců od zhotovení díla je podstatná otázka odpovědnosti za výsledek práce a otázka, zda a kdo zaměstnance při jejich práci řídil. Žalovaný poukazované důkazní návrhy nevyhodnotil a v napadeném rozhodnutí ve vztahu k nim pouze konstatoval: „Tento závěr není způsobilé vyvrátit ani obviněným k odvolání přiložené.“.
14. Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku, ovšem uvedené námitky a důkazní návrhy mířily do dvou zcela podstatných zjištění (viz předchozí odstavce), na jejichž základě správní orgány dospěly k závěru o nesprávnosti skutkové verze tvrzené žalovaným. Správní orgány sice nemají povinnost provést veškeré žalobcem navržené důkazy ani v řízení o přestupku, ovšem jejich neprovedení musí být řádně odůvodněno. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze ani s jistotou určit, které z důkazů předložených žalobcem k odvolání byly provedeny, co z nich vyplývá a z jakého důvodu případně tyto skutečnosti nemohou narušit skutkovou verzi zjištěnou žalovaným.
15. Ze shora uvedených důvodů nemůže žalobou napadené rozhodnutí z hlediska přezkumu jeho zákonnosti obstát. Vypořádání zbývajících žalobních námitek (vyjma námitky překročení lhůty k vydání rozhodnutí – tato skutečnost by sama o sobě nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí) je buď nemožné, nebo zcela předčasné, neboť není ani najisto postaveno, zda uvedené důkazy byly provedeny a jak přesně byly ve vztahu k dalším důkazům hodnoceny. Jedná se přitom, jak již bylo uvedeno, o důkazní návrhy směřující fakticky vůči dvěma základním pilířům rozlišení různých skutkových verzí žalobce a

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

žalovaného, kdy žalobce tvrdí, že uvedená činnost jeho zaměstnanců probíhala v rámci smlouvy o dílo a žalovaný dovozuje, že šlo o zastřené zprostředkování zaměstnání (pronájem zaměstnanců žalobce jiné osobě, která jim přidělovala práci a dohlížela na její provedení). Žalovaný je povinen nejprve napravit či zajistit napravení vytčených vad, a poté na základě doplněné úvahy zaujmout stanovisko, k jaké skutkové verzi a z jakých důvodů dospěl.

VI. Závěr a náklady řízení

16. Na základě výše uvedených skutečností a úvah Krajský soud v Brně shledal žalobu důvodnou, proto ji postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (viz ust. § 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).
17. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a 1 000 Kč za podání žaloby a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Ke splnění povinnosti byla žalovanému k uhrazení nákladů řízení stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 7. 2023

Mgr. Milan Procházka v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.